

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Варна , 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ в публично заседание на четвърти февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Евгения Д. Мечева

при участието на секретаря Величка М. Велчева
като разгледа докладваното от Евгения Д. Мечева Гражданско дело №
20203110111245 по описа за 2020 година

Производството по делото е образувано по предявени от Н. Е. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Вяра” № 7, вх. Б, ап. 28, срещу Областна дирекция на МВР – гр. Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Цар Калоян” № 2, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата 4200 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. всеки месец за периода 01.09.2017г. – 31.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 633.01 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане върху главницата /върху неизплатената сума за храна в размер на 120 лв. месечно за периода 01.09.2017 г. – 29.02.2020 г./, начислено за периода 01.10.2017г. – 09.09.2020 г.

В исковата си молба ищецът Н. Е. С. излага, че от 1995 г. е държавен служител на МВР и е в служебни правоотношения с ответника. Със заповед № 8121К-6629/21.08.2017 г. на министъра на вътрешните работи е преназначен за държавен служител в ОДМВР – Варна, съгласно чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, считано от 28.08.2017 г. Посочва, че за времето от 01.09.2017 г. до настоящия момент заема длъжността „началник отдел „Административен““ при ОД на МВР – Варна. Излага, че до 31.08.2017 г. му е изплащана ежемесечно левовата равностойност на полагащата се храна на служителите на МВР, съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР. След тази дата не му е начислявана и изплащана левовата равностойност на полагащата му се като служител на МВР храна. Счита, че доколкото законодателят изчерпателно е посочил в разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР кои са служителите на МВР, то следва и нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР да се прилага еднакво по

отношение на всички служители на МВР. Поддържа, че размера на левовата равностойност на храната е определен на сумата 120 лв. месечно. Посочва, че служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР не са посочени в последващи заповеди на министъра на вътрешните работи, издадени в периода от 2017 г. до настоящия момент, поради което и на тях не им е предоставяна храна, съответно не им е заплащана левовата ѝ равностойност. Счита това за празнота в подзаконовата нормативна база, като тези служители, сред които е и той, са поставени в по-неблагоприятно и неравностойно положение спрямо всички други служители, които полагат труд по трудово или служебно правоотношение в МВР. Поддържа, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е императивна, поради което на всички служители на МВР следва да се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. По изложените съображения моли предявените искове да бъдат уважени.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Областна дирекция на МВР – гр. Варна е депозирал писмен отговор на исковата молба, чрез процесуалния му представител – юрк. Георги Георгиев. Поддържа становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Не оспорва обстоятелството, че през процесния период 01.09.2017 г. – 31.07.2020 г., както и към настоящия момент, ищецът е заемал длъжността „началник отдел „Административен““ при ОД на МВР – гр. Варна. Излага, че съгласно чл. 142, ал. 2 ЗМВР в МВР има три категории служители, служебното правоотношение на които е регламентирано в три различни закона. През 2017 г., след изменение и допълнение на ЗМВР, служебните правоотношения на държавни служители в МВР, за които се прилага разпоредбата на пар. 86 от ПЗР на Закон за изм. и доп. на ЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи такова, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно пар. 69, ал. 6 от ПЗРЗИДЗМВР, при назначаване на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1. Поддържа, че след преназначаването на ищеца Николай Семерджиев от м. септември 2019 г. не е изплащана левовата равностойност за храна, поради обстоятелството, че на същия е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Твърди, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР, доколкото законодателят изрично е определил статутът на служителите по чл. 143, ал. 1, т. 2 ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност. Посочва, че този извод се подкрепя и от направеното изменение на чл. 181, ал. 4 ЗМВР, в който изрично се посочва, че на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се осигурява безплатна храна при извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда, както и ободряващи напитки при полагане на труд през нощта от 22:00 часа – 06:00 часа. По изложените съображения моли предявените искове да бъдат

отхвърлени.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Диана Атанасова, която поддържа становище за основателност на предявените искове и моли същите да бъдат уважени. Представя писмена защита.

Ответникът в нарочна молба, подадена от процесуалния му представител – юрк. Богдана Йорданова, оспорва исковите претенции и моли същите да бъдат отхвърлени.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства и съобрази приложимия закон, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК, че между страните е налице служебно правоотношение, по силата на което ищецът Н. Е. С. заема длъжността „началник отдел „Административен““ при ОД на МВР – Варна; че през процесния период 01.09.2017г. – 31.07.2020 г. ищецът реално е полагал труд на заеманата от него длъжност при ответника; че през посочения период на ищеца не е изплащана отделно левовата равностойност за храна; че месечният размер на левовата равностойност за храна през процесния период е 120 лв. всеки месец; че левовата равностойност за храна се изплаща на служителите, на които се дължи, заедно с основното месечно възнаграждение /заедно с работната заплата/ на служителя, чийто падеж е последният ден на месеца, за който се дължи възнаграждението /на текущия месец/.

За основателността на така предявените искове в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил в служебно правоотношение с ответника и е полагал реално труд в процесния период; размера на левовата равностойност за храна; падежа на задължението за плащане на левовата равностойност за храна и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника при доказване на горните факти е да докаже, че е изправна страна по съществуващото между страните служебно правоотношение, съответно да установи правоизключващите си възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, а именно, че при определяне на възнаграждението на ищеца е включена и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно пар. 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР.

Съгласно пар. 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г./, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за

държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Основният спорен въпрос в производството е изцяло правен и той се свежда до това дали след назначаването на ищеца като държавен служител в ОДМВР-Варна със заповед № 8121К-6629/20.08.2017 г. на министъра на вътрешните работи, след проведен конкурс за длъжността, на същия следва да се заплаща отделно левовата равностойност за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съответно дали тази левова равностойност е включена в определената му от м. септември 2017 г. основна работна заплата.

Съдът приема, че на ищеца не следва да се изплаща отделно левовата равностойност за храна, доколкото в разпоредбата на пар. 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР изрично е предвидено, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Тоест, самият закон определя начина, по който следва да се формира основната заплата на служителя и в нея нормативно е включено както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. Ето защо, считано от м. септември 2017 г., предвид назначаването на ищеца за държавен служител на длъжността „Началник на отдел „Административен““ при ОД на МВР - Варна, в работната му заплата вече не се начислява на отделен ред левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Защото същото вече е инкорпорирано в определената му индивидуална работна заплата, включено е в нея, съставна част е /компонент е/ от нея.

В този смисъл и само на това основание съдът приема предявеният иск за заплащане на суми за левова равностойност за храна за неоснователен. Основният мотив на ищеца е, че във фишовете му за работна заплата след м. септември 2017 г. на отделен ред не е начислявана такава сума с основание „храна“, както до момента. Това обстоятелство е прието за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване по делото, но ищецът не държи сметка на обстоятелството, че същата сума вече се формира в основната му заплата като държавен служител. Ето защо признаването за основателен на един такъв иск би довело до неоснователно обогатяване за ищеца – да получи два пъти едно и също възнаграждение /доколкото вече веднъж го е получил реално като част от заплатената от работодателя в процесния исков период основна заплата/, което не следва да бъде допускано от съда.

Според ищеца, ответникът не установи какво всъщност включва индивидуалната му заплата. В писмената си защита акцентира и на обстоятелството, че от страна на последния

не бяха представени доказателства, от които да е видно, че сумата за храна е включена в основната му заплата. Действително в настоящото производство, вероятно и предвид заинтересоваността на процесуалните представители на ответника от изхода на спора, доколкото същите са ищци по други дела за заплащане в тяхна полза на неплатени суми, представляващи левовата равностойност за храна, не бе проведена докрай адекватна защита на интересите на ответника. От една страна, формално се оспори основателността на исковите претенции, а от друга – въпреки че ответникът беше задължен да представи на основание 190, ал. 1 ГПК платежните бележки /фишове за работна заплата/ за месечните възнаграждения на ищеца за периода 01.07.2017 г. – 31.07.2020 г., такива не бяха предоставени от него. В същото време обаче съдът приема, че дори да бяха представени, те нямаше да установят друго освен вече посоченото, а именно, че извън индивидуалната работна заплата не са начислявани отделно /на самостоятелен ред/ суми за левовата равностойност на храната. Именно законовия текст на пар. 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР дава на съда достатъчно основания да направи заключението си и обоснования си извод, че тази сума за храна, тези процесни 120 лв. месечно, всъщност са начислени на ищеца и са му изплатени като част от вече формираната индивидуална основна заплата /в заповедта за назначаване е посочено, че основната месечна заплата е в размер на 1884 лв./. Същите ежемесечно са получавани от ищеца като част от заплатата му, поради което и повторното им претендиране отделно от заплатата е необосновано. Показателно е и обстоятелството, че в нито един момент ищецът не наведе твърдения, че преди това е получавал по-високо възнаграждение с оглед начисляването на отделен ред на левовата равностойност на храната.

По изложените съображения съдът приема, че така предявеният иск е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

За пълнота на изложението съдът намира за нужно да отбележи, че законът – чл. 181, ал. 3 ЗМВР предвижда предоставянето на храна, съответно на левовата ѝ равностойност, на служители на МВР, които извършват специфични дейности, съответно работят през нощта. Това обаче е различно от разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно която на служителите на МВР се осигурява храна или левовата и равностойност. Съдът споделя виждането, че на ищеца се дължи такава левова равностойност като служител на МВР, но както вече посочи по-горе в изложението, същата е иманентна част от определената му основна заплата като държавен служител и не следва да се присъжда отделно от нея. В тази връзка е възможно определени служители на МВР да получават допълнително суми за храна именно с оглед спецификата на изпълняваната от тях дейност и характера на осъществяваните задължения извън работната им заплата. Това обаче не означава, че на ищеца следва да бъде признато такова право, доколкото изпълняваната от него работа не предполага някакъв специфичен характер на труда.

В подобен смисъл са и разрешенията, дадени в решение № 111/19.01.2021г., постановено по в. гр. д. № 3447/2020 г. по описа на ВОС.

Предвид направените изводи за неоснователност на така предявения главен иск, неоснователен е и акцесорният иск за заплащане на обезщетение за забава, поради което същият следва да бъде отхвърлен само на това основание.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. Е. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Вяра” № 7, вх. Б, ап. 28, срещу Областна дирекция на МВР – гр. Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Цар Калоян” № 2, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата 4200 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. всеки месец за периода 01.09.2017 г. – 31.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 633.01 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане върху главницата /върху неизплатената сума за храна в размер на 120 лв. месечно за периода 01.09.2017 г. – 29.02.2020 г./, начислено за периода 01.10.2017 г. – 09.09.2020 г.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____